

Dåben som sandhed og løgn.

Kan det forventes, at et menneske, der hele sit liv har anråbt og sværget ved Satan og dermed har forbandet både Gud og mennesker, - at det menneske efter sin død ikke vil vide af noget andet end at tilbede og lovprise den levende Gud i al evighed?

Eller kan et menneske, mens det lever, undgå de helliges samfund for enhver pris, for så efter sin død at være én del af alle de hellige, der i al evighed priser Gud for frelsen i Jesus?

Eller er det at forvente, at den, der her i livet får lede ved at høre Guds børns tale om blodet, der renser fra al synd, i evigheden skal være blandt dem, der står for Guds trone og synger det slagtede Lams sang iførte klæder, de har vasket og gjort hvide i Lammets blod?

Det er åbenlyst, at sådan hænger det ikke sammen. Det giver ingen mening.

Alligevel er det sådan, det ofte lyder ved en begravelse i Folkekirken, idet præsten henviser til, at den afdøde i dåben blev genfødt til at være et Guds barn og derfor nu er hjemme i Himlen hos Gud. Men det er usandt - et bedrag, og det er Guds ånd imod.

Når det alligevel siges og fortsat gentages, så skyldes det, at dåben, som den praktiseres i Folkekirken, er baseret på en liturgi, der taler usandt om Gud og giver de døbte falske løfter både for tid og for evighed.

Dåben i Folkekirken begynder med at præsten beder: "Vi takker dig, himmelske Fader, fordi du ved din enbårne Søn har givet os den hellige dåb, hvori du gør os til dine børn og skænker os Helligånden med syndernes forladelse og det evige liv." Tilsvarende siges efter dåben: "Den almægtige Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som nu har genfødt dig ved vand og Helligånden og skænket dig syndernes forladelse, han styrke dig med sin nåde til det evige liv! Han bevare din udgang og indgang fra nu og til evig tid! Amen."

Det er i begge tilfælde usandt og er et falsk vidnesbyrd om Gud Herren. For Gud har ikke forpligtet sig til at genføde noget menneske, fordi det lader sig døbe. For så ville Gud være afhængig af vor handling i dåben.

Den almægtige Gud, hvis tanker og veje er langt over vore, bliver aldrig afhængig af vore handlinger, for så var frelsen og genfødslen ikke længere af nåde, men betinget af, at vi handler ved at døbe.

Den evige Gud genføder et menneske i sin time efter sin egen viljes beslutning. Det sker, når Gud ved sit ord giver et menneske troen på Jesus, som Frelser og Herre, idet han i den nye fødsel giver den genfødte Helligånden som pant på syndernes forladelse og det evige liv.

I modsætning til Folkekirkens dåb er den bibelske dåb langt snarere en dør, som Gud åbner, så enhver, der tror, ikke skal fortabes, men kan gå ind gennem døren og få del i det evige liv. Det sker ikke ved dåben med vand. Det sker i den time, hvor Gud i sin nåde fører et menneske ind i sit rige. Frelsen er Guds værk af nåde, så ingen kan rose sig.

Guds ord siger om genfødslen:

- Efter sin (Guds) vilje fødte han os ved sandhedens ord. Jak.1:18

- I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord. 1.Pet.1:23

- Lovet være Gud, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. 1.Pet.1:3.

Om Jesu opstandelse som forudsætning for menneskets frelse skriver apostlen Peter i sit første brev kapitel 3 vers 21. Her beretter han, at 8 personer blev frelst i Noa's ark gennem vand. Og om vandet siger han: "Det vand er et billede på den dåb, der nu frelser jer; ikke en fjernelse af legemets snavs, men en god samvittigheds pagt med Gud, ved Jesu Kristi opstandelse." v.21.

Det vand, der frelste Noa og hans slægtninge, var det samme vand, der udslettede alt levende på jorden og kun lod 8 sjæle overleve. Det vand gjorde en evig forskel på før og nu. Og det er dette vand Peter henviser til som et billede på den dåb, der frelser. Men hvilken dåb henviser han til? Det er ikke dåben med vand, for han siger klart, at det ikke drejer sig om den slags vand, der fjerner legemets snavs. Den dåb Peter henviser til er i stedet en god samvittigheds pagt med Gud ved Jesu Kristi opstandelse. Gud opvakte Jesus fra de døde, og han opstod til vor retfærdighed, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.

Den retfærdighed kan intet menneske tage af sig selv; det er Guds nådegave. Hvert enkelt syndigt menneske må dø med Kristus, for at kunne opstå med ham til et helt nyt liv, hvor det ikke længere tilhører sig selv, men tilhører ham, som med sit blod sonede verdens synd. Denne død og denne opstandelse er genfødselen; det er Åndens dåb, og det er indgangen til Guds rige.

- - -

Da Jesus var i verden, var der et dybt skel mellem ham og datidens teologer. De skriftlærde og farisæerne holdt fast ved fædrenes overleveringer og satte dem over Guds ord, mens Jesus forkyndte dem Guds ord og sagde: "Men jeg siger jer!" De blev forargede og ville slå ham ihjel, fordi han sagde dem sandheden. Og da han, som var Sandheden, bekendte sig som Guds søn, fornægtede de Sønnen og sandheden og lod ham korsfæste.

Spørgsmålet er, om det er anderledes i dag i forholdet mellem den tradition, der synes at være grundlag for Folkekirkens dåbspraksis, og Guds ord?

Spørgsmålet er enkelt og konkret: Hvor længe vil I præster i Folkekirken acceptere et dåbsritual, der legitimerer, at der ved en afdøds bære siges, at vedkommende nu er hjemme hos Gud i himlen, fordi han eller hun blev genfødt i dåben som et Guds barn? Hvor længe vil I tjene denne verden med et ritual, der er i modstrid med Guds ord, og som i mange tilfælde er en tom ceremoni for de deltagende?

At følge Jesus og forblive tro medfører at blive udelukket af det gode selskab. Det kan betyde tab på alt her i verden, for Jesus har lovet, at det vil gå hans tjenere, som det gik deres mester. Men troskaben har en forjættelse i sig: Det evige liv for den, der forkynder, og for den, der lytter – ikke blot for evigheden, men for hvert øjeblik her i verden. For, som Paulus vidner på vegne af alle Guds børn: "Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig."